

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De charitate, quæ non excidit, & quæ apparet in Christo
remanente nobiscum, sicut promisit: Ecce ego vobiscum sum. Melius erat
viam Justitiæ non introisse, quàm retroisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Lx. de Pro. Dominus, quia dilectionem Dei non habetis in vobis. Aptè enim Salvianus: si pro arbitrio suo servi Dominis obtemperant, ne in iis quidem, in quibus obtemperaverint, obsequuntur. Quando enim servus ex Domini iussis ea facit tantummodo quæ vult facere, iam non Dominicam voluntatem implet, sed suam.

H. 2. Et quidem quod uno solo mortali, tota intereat habitualis caritas, nulli unquam dubium fuit: quod verò actualis etiam pereat, sic facile intelligi potest, ut quamdiu quis in mortali est, nihil ex caritate faciat, nihil propter Deum operetur, nisi prius respiciat, atque in gratiam cum ipso redeat. *Vnde prius reconciliari.* LAVAMINI, mundi estote, & venite. Salviani verò dictum, quod est in praxi frequentius, sic expendi potest & urgeri; si qui nolent, qui certè multi sunt, si qui nolent, inquam, furari, mæchari, occidere, aut graviora legis violare, ne scilicet Deum offendant quem colunt & diligunt, nec tamen vererentur detrahere, aut immundis immorari cogitationibus, non illi Deum colunt, non illum diligunt ullo modo, non possunt dici propter Deum non furari aut non mæchari, nulla proctus in eis caritas, quæ tota perit vel in detractione, vel in immunda cogitatione, aut alio simili quovis peccato: *Si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo: Quod sepe etiam in venialibus accidit, ut cum quis propter Deum ab omnibus culpis abstinere paratus est, præter unam, à nullis ipse abstinet propter Deum, nulla est ejus caritas in evitandis culpis: non propter Deum veran-*

tem, illas evitat; nam & hæc unam, quam excludit, evitaret, cum perinde ac alias esse à Deo veritatem non ignoret.

Non propter Labanum socerum, Jacob diligebat Rachel conjugem, quia sic dilexisset: Liam, quæ erat Labani filia, sicut Rachel, Nec propter Jacobum patrem, filii ejus diligebant fratrem suum Benjaminum, quia sic dilexissent fratrem suum Josephum, qui non minus erat patri carus quam Benjaminus. Sic planè ne tibi palpes, quod diligas aliquid propter Deum, si non id omne diligis quod diligit; ne tibi persuadeas te amare justiciam amore Dei, quod nulli velles facere injuriam, nisi sic ames veritatem & castitatem ut nullum proflus mentiri velis mendacium, nec ullum contra puritatem cordis nævum admittere; nam si Deus amat justiciam, amat & veritatem, amat & castimoniam; & qui veritatem, veritatem, veritatem & omnem immunditiam, Præteritis judicium & *Luk. 11.* charitatem Dei. Hac autem oportuit facere, & illa non omittere. O quam multis hæc dicta sunt! O quam pauci recogitant! O quale motivum perfectionis in omnibus, quod nulla sit charitas nisi tota; nulla in singulis, nisi tota in omnibus. *Vigilate, stete in fide, 1. Cor. 16.* viriliter agite, & confortamini, omnia vestra in charitate fiant. Vide in 1. parte, in festo Purificationis, ubi hæc expressa declaratur Veritas:

Qui à lege excludit aliquid, excludit à se totam legem.

FERIA QUINTA. DE CHARITATE QUÆ NON EX- cidit:

*Et quæ apparet in Christo remanente nobiscum,
sicut promisit his verbis:*

*Ecco ego vobiscum sum, omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi.
Matth. 28.*

VERITAS

VERITAS PRACTICA.

Melius erat viam iustitiæ non introisse,
quàm retroisse.

Ratio hæc est inter alias, quia ubi major est Dei contemptus, ibi gravius est malum, & hoc melius est evitare quàm quod est minus.

Sed major est Dei contemptus, retroire quàm non introire viam iustitiæ.

Ergo melius erat non introisse quàm retroisse.

Quod non modò de apostatis & detestoribus fidei seu Religionis dicitur: sed de iis etiam, qui à via perfectionis & charitatis quam inierant, excidunt.

I. PUNCTUM.

Quæ postrema sunt Christi Domini ad Discipulos verba, postremam charitatis proprietatem, qua dicitur: *non excidere*, clarè demonstrant. Quid est enim dum à nobis recedit, *nobiscum semper esse*, nisi eam habere & exercere charitatem, quæ nullo unquam temporum aut locorum spatio deficiat, sed perinde ac si præsens esset, ut certè Divinitate nunquam abeat, sic charitate & beneficiis nunquam non prosequi, nunquam non adesse?

Cum autem multi sint modi, quibus universim, Ecclesiam suam, seu in particulari quosque fideles, constantissimè comitetur & protegat, tum verò hic præcipuè considera quàm id fideliter præstet per gratiam seu habitualem & sanctificantem, seu actualem. Etenim ubi semel expulso lethali peccato, nobiscum adest per illam gratiam & charitatem, qua sanctificatur anima, & jus acquirit ad hæreditatem cœlestem, ita perpetuam & constantem apud eos mansionem facit; ut nunquam ex se nunquam prorsus discedat, nisi prius à nobis per immortalem culpam expellatur. *Sponsabo te mihi in æternum*, inquit divinus Sponsus. Ego verò, ait infidelis sponsa, pro tempore aut pro libito meo, te admittam aut repellam! obstupescit ad tantam perfidiam!

Itane verò Sponsus expulsus excidet à charitate quæ non excidit? *Eccce ego*, inquit ille perseverans per gratias suas actuales, *ecce ego ad gentem qua non invocabat nomen meum.*

Haynesjvc Pars II.

Expandi manus meas tota die ad populum incredulum, qui graditur in via non bona, post cogitationes suas: populus qui ad iracundiam provocat me, ante faciem meam semper. Et rursus: Hac dicit Dominus, invenit gratiam in deserto populus, & in charitate perpetua dilexi te, ideo atraxi te miserans: Quæ de gratis excitantibus ad conversionem a peccato dicuntur, & ad fervorem à tepiditate mentis, unde satis patet, quàm sit ejus firma constanque dilectio. Si quid verò in hac materia potentissimum requiras, sive ad plenius cognoscendam hanc Christi Domini constantissimam charitatem, sive ad nostram excitandam, omnino vide caput secundum & tertium prophetiæ Jeremiæ.

Atque illud quod refertur, sic in dies experimur, ut potius cogitandum videatur de defectu & inconstantia nostræ charitatis, quæ vix aliquando perfectionis viam ingreditur, & quod pejus est, si semel viam introierit, tam facile & turpiter inde resilit, ut quod sanctus Petrus de sui temporis Apostatis & Desertoribus fidei, scripsit, nimis verè de nobis dictum appareat: *Si refugientes, inquit, coinquinationes mundi, in cognitione Domini nostri & Salvatoris Jesu Christi, his rursus implicati superantur, facta sunt eis posteriora. deteriora prioribus: Melius enim erat illis non cognoscere viam iustitiæ, quàm post agnitionem retrorsum converti ab eo, quod illis traditum est, sancto mandato. Contigit enim eis illud veri proverbii: Canis reversus ad suum vomitum: & sus lota in volutabro luti.*

Quæ quàm sint gravia & damnosa quis non videt? At verò quàm sint etiam odiosa Deo, & qualem ejus inducant contemptum ac injuriam, opportunè videtur expendendum, ut proposita veritas tantò magis elucescat, quantò apparebit clarius cum illis derisus, quæ ex tepiditate nostra proveniunt, conjunctam esse lummam, aut certè majorem, quàm pntemus, Dei optimi maximi offensionem. Hoc est enim quod *melius* aut *pejus* revera dicitur, quod est majus aut minus malum. Et hoc est quod majus aut minus malum dici debet, quod majorem vel minorem Dei contemptum & injuriam parit. Nam cum unive sim hæc sit præcipua peccati malignitas, ut Deum offendat & contemnat: certè quò magis aliquid in particulari peccatum dicitur Deum offendere & contem-
nere,

mnere, hoc dicitur etiam quod sit major iniquitas & malignitas: unde est illud Scripturæ, *Si peccaverit vir in virum, placari ei poterit Deus: si autem in Dominum peccaverit vir, quis orabit pro eo?* Id est, si tantum in peccato esset offensa hominis, non ita grave malum esset peccatum, sed cum sit offensa Dei, hoc est quod illud grave facit, & eo quidem gravius quo major in peccato inest Dei offensa & contemptus: Ac proinde ibidem Deus: *Quicumque inquit, glorificaverit me, glorificabo eum: qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.*

Quod & Prophetæ Ezechieli manifestè indicavit, cum ei varios peccantium gradus patefecit, inter quos illi semper graviores censentur, in quibus major Dei apparet contemptus, *Fili hominis, putasne vides tu, quid isti faciant, abominationes magnas? & adhuc converjus videbis abominationes majores. Ingredere & vide.* Ac rursus iteratis visionibus, *Adhuc converjus, dixit, videbis abominationes majores his.*

Alii qui seipsum nosset & videret sicut videret à Deo, vix se ipse ferret. Et qui sciret, quale sit monstrum vel unum leve peccatum quo Deus spernitur, vix coram Deo stare posset:

II. PUNCTUM.

Sed major est Dei contemptus, retroire: quam non introire viam justitiæ.

Nam ubi est major gratia & facultas ad cognoscendum & amandum Deum, ibi est major Dei contemptus, si nolis eum cognoscere, vel cognitum nolis amare. Cum enim cognitio & amor Dei sint tam pretiosa & divina dona, non possunt certè rejici, quin magna fiat injuria non modò donis sed & Donanti, quasi aliquid illo melius & pretiosius inveniri posset. At certè semel ingresso viam justitiæ major est data gratia cognoscendi & amandi Dei, quam non ingresso, aut certè si satis nosset Deum, quando aggressus est institutum colendi Dei: cur in ipso progressu deficit? cur retro agitur? quid est quod illum à divino cultu revocet? Aut aliquid contra obstat, aut nihil profus. Si nihil obstat quo minus constanter in incepta via progrediretur, nonne injuria Dei est & contemptus, sic leviter nulla de causa, sed mere

gratis eum deserere? Quod si quid ob stare dicitur, si quid laboriosius, si quid minus jucundum & utile quam putabatur, nonne hoc injuriosum est Deo, proximo valde nocivum qui forsitan inde avertetur? *Quid invenerunt in me iniquitatis, ait Dominus, quia elongaverunt à me, & ambulaverunt post vana & vana facti sunt?*

Sicut enim valde gloriosum fuit Salomoni, cum Regina Saba cognovit & professâ est verum esse sermonem quem de illo audiverat, & non modicam partem eorum quæ laudanda vidit, fuisse relata; sic planè Religioni & ipsi Deo ignominiosum, cum quis ab eo deficiens cogitur dicere, se non invenisse quietem aut illud bonum quod promittebant Scripturæ. Itane sentire de Deo velles? Si nauseantes Israëlitarum super manna, & Ægyptum recogitantes, Deum graviter offenderunt: Sic Judas proditorum Judæis Christum, illos in malevolentiam & cogitato facinore de eo necando plurimum obfirmavit, cum viderent unum ex familiaribus sic ab eo deficientem, sicque Domino gravem intulit ignominiam. Sic Paganis sapientibus tanquam gravissimum objicit Apostolus, quod, cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt aut etiam gratias egerunt, Itemque Galatis, *Nunc autem, inquit, cùm cognoveritis Deum, inò cogniti stitis à Deo, quomodo convertimini iterum ad infirma & egena elementa, quibus dominud servire vultis?* quasi diceret, hoc est gravius, sic retroire à Deo postquam illum cognovisti, quam si ante non cognovisses.

Unde & idem alibi; *voluntariè peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis, jam non relinquitur pro peccatis hostia, terribilis autem quadam expectatio judicii, & ignis amulatio qua consumpta est adversarios.* Quod expressius paulò ante dixerat: *Impossibile est enim eos, qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum cœlestis, & participes facti sunt Spiritus sancti & prolapsi sunt, rursus renovari ad penitentiam, rursus crucifigentes sibi met ipsos filium Dei, & assentui habentes. Terra enim saepe venientem super se bibens imbrem & generans herbam opportunam illis, à quibus colitur, accipit benedictionem à Deo: proferens autem spinas & tribulos, reproba est & maledictio proxima, cujus consummatio in combustionem.* Ex quibus Apostoli verbis satis patet, & quantus sit contemptus Dei, in retrogressu

Jer. 2.

3. Reg. 10.

Num. 14.

Rom. 1. Gal. 4.

Hebr. 10.

Ibid. 6.

à via iustitiæ seu veritatis; & quanta pœna maneat talem retrogressum ac contemptum Dei. Nonne jam expavecis ad tale impietatis portentum?

III. PUNCTUM.

Melius ergo erat viam iustitia non introisse, quam retroire; Cum melius sit ex duobus malis, evitare majus: majus autem malum sit, retroire quam non introisse viam iustitiæ, quandoquidem in tali retrogressu talis est contemptus Dei, quem vix alibi reperias: & qua proportione crescit hic divinus contemptus in peccatis, eadem proflus in gravitate & malitia crescunt peccata, quia nihil est in deformitate peccati deformius, quam Deum contemnere, cui honor & gloria tot debetur nominibus, ut dissolvendo debito nunquam pares simus.

Hoc primum est, quod per Prophetas conqueritur, & ad quod audiendum cœlum & terram invitat, ut testes sint quàm iuste conqueratur: *Audite cœli & auribus percipe terra: quoniam Dominus locutus est. Filii enutriti, & exaltati, ipsi autem spreverunt me.* Expende singula: Deum sperni! sperni à filiis! à filiis enutritis & exaltatis! Hæc valde augment injuriam! sicut autem hi filii desertores contemnunt Deum, ita & valde contemptibiles redduntur coram Deo & hominibus: coram Deo quidem, qui propterea se illos à se ait evomere; unde hæc præclara sunt Castiani; *Nec immeritò eos Dominus, quos jam in visceribus receperat Charitatis, noxiè tepefactos, cum quadam convulsione pectoris sui evomendos esse pronunciat, qui cum salutarem ei quodammodo*

potuissent præbere substantiam, avelli ab ejus visceribus maluerunt, tanto deteriores esse illis, qui nunquàm ori Dominico illati sunt cibi, quàm id, quod nausea compellente projecimus, odibilis detestamur. Quidquid enim frigidum est, etiam ore nostro susceptum vertitur in calorem, & saluifera suavitatem percipitur; quod autem semel vitio perniciosi teporis abjectum est, non dicam labiis admovere, sed etiam eminus intueri sine ingenti horrore non possumus. Rochissimè ergo pronunciat ur esse deterior. Etc.

Coram hominibus verò quàm sint odibiles & horrendi, ex eadem similitudine vomitus, Scriptura satis indicat cum eos comparat in utroque testamento cani vomitum resorbenti, & immundo animali lutum repetenti, quibus quid est fœdus, quid horribilius? *Horribilis profectò res est, inquit sanctus Augustinus, proprium resorbere vomitum, nec in summa quidem fame à quoquam usurpatum.*

Cave itaque tepiditatem, cave negligentiam; paulatim irrepit calus & ruina. *Mons cadens defluit, & saxum transfertur de loco suo.* Vide Job decimo quarto, & tricesimo octavo, ubi quod quæritur, de cuius utero egressa est glacies; & gelu de cœlo quis genuit! aprè sanctus Gregorius tibi aptat, *Quod de utero Dei tanquam glacies egredieris, quando qui jam intus incalueras, ex virtutum dono frigeſcis, & inde exteriorum gloriam torpento appetis, unde ad interna diligenda ardentius flagrare debueras. Exardesce ad fervorem.* Et vide in 2. parte, Die 7. Januarii. In hac 2. parte Feriam 5. Sexagesimæ. In 3. Fer. 3. hebdomadæ 1. In 4. Fer. 3. hebdom. 18. Et verbo *Fervor, Renovatio.*

Prov. 28.

2. Pet. 2.

In Ps. 30.

29. Mor.

23.

FERIA SEXTA.

DE EADEM CHARITATE CHRISTI

Domini, qua nobiscum semper manet in Sanctissimo Sacramento.

Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Matth. 28.

VERITAS PRACTICA.

Quàm gloriosum est Sacramento, multa

in nos posse, si velimus: tam ignominiosum est pauca posse, quod nolimus.

Ss 2

Ratio